

שאלו משרניחובסקי אינו

שדנה העם לא ראן זה יוכלות חנופת קוצרים כה רחבה. השירה העברית לא תשכח לו ולאחריהבכור את חסד נעוריה וחסד כבודה שקושרו לה עם במאם. הם נתנו בה את נשמת החיים, והלמות לבה כיום הלא הוא המ-שך להלמות לבותיהם שנדמו אומה זו, שאש אוכלת בעמודיה, מביאה הינם כתר שירה שלה למקום שאין לחורבן ולכליה שליטה בו.

נ. אלתרמן

לעינינו עבר היים שאל טשרניחובסקי את הסף אל האלמות. שערך של היכל, שאליו נכנסים אהובי נפשה של אומה, נפתחים בשעה זו ורוח של אמהות נצחית מנשבת משם אלינו, כי שעה כזאת אין דומה לה לתחושת רציפותם וערבותם של דורות זה לזה. בתג האסיף הלך טשרניחובסקי — הוא אשר אל אלומות אסיפן הברוכות תשתחווינה אלומות אחיו, רגת צעדי חיתה על עוצם היכול שנשא, אך

בליל ראשון של סוכות גווע בירושלים משבץ הלב גדול משוררי ישראל שבדור, ד"ר שאל טשרניחובסקי. המשורר, שהיה בן 69, חלה במחלת חוורון כדורי הדם. מזמן לזמן היה בא לירושלים להירפא. בחדשים האחרונים הוטב לו במקצת. אמש ב-12.30 בלילה הרגיש את עצמו ברע. כשנכנסה בתו לחדרו לשאול לשלומו הרגיע אותה, אולם כאשר הבהילה את הרו-פא ד"ר ל. רוקח, אמר לו המשורר: "אין זאת כי התק-פה זו רצינית היא ועליה לא אתגבר". כרופא מנוסה הבין היטב את מצבו ושלט ברוחו. גם צעירים ממני מתים עתה — אמר בשקט ובצלילות דעת. כעבור חצי שעה יצאה נשמתו. אמש ב"ד העברה הגייה מהדור לבית החולים "הדסה" על הר הצופים. שם סודר משמר-כבוד ליד מטו.